

Hezreti Zeýnep

Category: Kitapcy,Sözler,Zenan şahsyýetler
написано kitapcy | 23 января, 2025
Hezreti Zeýnep HAZRETI ZEYNEP

Babası: Hz.Ali

Annesi: Fatma Ana

Lakabı: Akile

Doğum yeri ve tarihi: Medine, M: 628

Şehadet yeri ve tarihi: Mısır, M: 684

Kabrinin bulunduğu yer: Mısır

Yaşı: 56

Zeynep Ana'nın ismi anıldığında, Imam Hüseyin gibi bize Kerbela'yı çağrıştırır ve Kerbela faciası ile bütünleşir. Fatma Ana'nın ve Şahı Merdan Ali'nin yadigarı Zeynep Ana'nın Kerbela faciasında taşıdığı üstün faziletlerle, insan alemi için örnek teşkil etmiştir.

Zeynep ismi; değerli, kıymetli, Babasının süsü manasındadır. En önemli lakabı ise „Akile“dir. Aklile: Akrabaları arasında çok değerli olan ve kendi ailesi yanında muhterem ve seçkin olan kadınlara denilir.

Hz.Muhammed, Zeynep gibi temiz bir kız torununun dünyaya gelmesine çok sevinmiş ve özellikle kız çocuklarına büyük önem verirmiştir. Çünkü o dönemlerde Arap toplumunda kız çocuğu, ailesi için uğursuzluk kaynağı olarak görülüyordu. Kız çocuğu olarak doğan bir bebek ise, diri diri toprağa gömüldükleri

gibi, aynı zamanda insanlık adına bu iğrenç adetleriyle, hareketleriyle de övünüyorlardı. Arapların bu iğrenç adetlerine kurban olmayıpta kurtulan genç kızlar ise, iradeleri dışında evlendiriliyorlardı. Dul kadınlar ise, erkekler tarafından kolaylıkla kendi cinsel çıkarları için kullanılıyorlardı. Özetlersek Kadın; Ezilen, satılan, sömürülen, işkence gören, istismar edilen, insani değerlerden mahrum bırakılan bir meta parçası olarak algılanıyordu.

„Zeynep“ ismi Alevi toplumunda yiğitliğin, doğruluğun, mertliğin, zalimin zulmüne direnmenin, hakkaniyetin, fedakarlığın sembolüdür. Bütün bu değerlerin yaratıcısı Zeynep Ana’dır. Dolayısıyla dedesi Hz.Muhammed’in, babası Şahı Merdan Ali’nin sevgili ağabeyi Imam Hasan ve Imam Hüseyin’in yolundan gitmiştir. Ehl-i Beyt’e düşmanlığı had sahfada olduğu bir zamanda yaşamış ve saldırılara cevap olmaya çalışmıştır.

Zeynep Ana, babası Şahı Merdan Ali’nin saf dışı bırakılmasını, haklarının zorbalıkla elinden alındığına küçük yaşından beri şahit oluyordu. Babasının herkesten daha faziletli, Hz.Muhammed’den sonra halifelik makamının gerçek sahibi olduğunu biliyordu. Bu haksızlıkların Zeynep Ana’nın kişiliğinin oluşmasında büyük bir etkisi oldu. O’nun nezdinde, sorumluluk bilincini taşıyan ister kadın ister erkek, her kim olursa olsun; Elinden alınan hakların geri alınması için, sürekli mücadele etmeli, hakkını ve onurunu savunmalıdır.

Zeynep Ana, Kerbela’da ağabeyi Imam Hüseyin ile beraber olmuştur. Imam Hüseyin ve yanında bulunan yaklaşık 72 kişi şehid edilip geri kalanlar ise, esir alınmıştır. Esir alınan Ehl-i Beyt kadınları, Ubeydullah ibn Ziyad’a götürülmek üzere yola koyulduklarında Ehl-i Beyt şehitlerinin yanından geçirilmişlerdi, bu esnada kadınların feryad ve çığlıklar dört bir yanı sarmıştı. O esnada Zeynep Ana; Ahh edip.. „ya Resulullah! Semanın bütün melekleri sana selat-ü selam etsin. İşte ciğer paren Hüseyin düzlükte azaları kesilmiş, kanlar içinde yatıyor. Senin kızların ise esir alınmış, zürriyetin ise, tek tek öldürülmüştür. Çölün rüzgarı onların çesetlerinin üzerine kumları savuruyor“ söylediğinde, dost düşmanı hıçkırıklara boğmuştu.“

Kerbela faciasının; O kötü katliamın gerçekleşmesinden sonra esirler kervanın, Kufe'ye gelmesine şahit olan herkes ağlamaya başlamıştı. Çünkü halkın çoğu ya Imam Hüseyin'e karşı savaşa bizzat katılmış veya fırsat kollayarak susmuş böylece olup bitenlere rıza göstermişlerdir.

Zeynep Ana, halkın göz yaşlarını görünce çok kızdı ve onlara dönerek şöyle buyurmuştur: „Yüce Allah'a hamd-ü sena, Peygamber ve Ehl-i Beyt'inin pak ruhlarına selam olsun! Ey Kufe halkı! Ey hilekar ve düzenbazlar! Ey Mektup yazarak bizi davet edenler! Siz bizi buraya çağırdınız ve biz gelince hak dininizi ayaklar altına aldınız ve düşmanlarımızla anlaştınız. Şimdiyse görüyorum ki, bizim başımıza gelenlere ağlıyorsunuz. Halbuki bu büyük felaketi kendi elinizle hazırladınız.

Bize verdiğiniz ahdinizi bozdunuz. Her zamanki gibi yalan ve hokkabazlıkla başka bir tutum içine girdiniz. Bukalemun gibi renk değiştirdiniz. Bazen hiç olmayan birşeyi savunuyorsunuz. Kimi zaman da kindar düşman gibi intikam peşine düşüyorsunuz. Siz az yağmurlu siyah bulut, çöplükte biten güzel çiçek gibi görünüyorsunuz. Ancak sizin içiniz boş ve koftur. Siz geleceğiniz için kötü bir vebal kazandınız. Biliniz ki, Allah'ın hışmı ve gazabı sizi beklemektedir. Siz bizim kardeşlerimizi ve yardımcılarımızı öldüren cinayetkarlarla işbirliği yaptınız. Şimdiyse utanmadan bizim felaketimize ağlıyorsunuz.

Allah'a and olsunki ağlamalısınız kendi halinize. Çünkü sizin, Resulullah'ın hanedanının haysiyet ve hürmetini ayaklar altına almanız hiçbir şeyle telafi edilemez. Siz, size gerçek rehber olan birini öldürdünüz. Allah'ın Resulu'nun seçtiği evlatlarının kanına elinizi boyadınız. Siz ismet ve taharet evladını takva ve fazilet sahibi kişileri esir ettiniz. Bu kötü amelinizin karşılığında her kesin yanında rezil ve rüsva olacaksınız. Ahirette ise, azab ve kısas sizi beklemektedir. Azabın gecikmesi, sizi yaptıklarınız unutuldu düşüncesine sevk etmesin. Kesinlikle böyle değildir. Zira, kahhar olan Allah her zaman suçlu, ve rüsva insanları takip altında tutmaktadır.“

Zeynep Ana'nın bu konuşması Kufe halkını korku ve dehşete

düşürdü, Özellikle hutbesinin sonunda şöyle buyurması: „Ey Kufe halkı erkekleriniz bizi öldürüyor, kadınlarınız da buna ağlıyor. Allah kıyamette aramızda hakem olacaktır.“

Zeynep Ana'nın bu ölümsüz sözleri, bütün iradesiz ve zillet altında bulunan halkları kınamaktaydı. Özellikle zalimlerle işbirliği yapan veya sessiz kalarak zalimin zulmüne yardımcı olan, sonra da ahmakça ağlayan ve sonunda kurtuluş bekliyen toplumları kınamaktaydı.

Ehl-i Beyt'in esir kadınları, Ubeydullah ibn Ziyad'ın huzuruna çıkarıldıklarında şöyle bir tartışma geçti aralarında; İbn Ziyad, Imam Zeynel Abidin ve Zeynep Ana'nın hükümet konağında huzuruna gelmeleri için plan hazırlamıştı. İbn Ziyad, hükümet konağında hazırladığı geniş bir toplantıda Peygamberin Ehl-i Beyt'ini küçük düşürmeyi amaçlamıştı. Bu vesileyle kendisini büyük bir makama ulaştırmayı ve Zeynep Ana'nın halkı galeyana getiren sözlerinin etkisini azaltıp, yok etmeyi hedeflemişdi. İbn Ziyad büyük bir savaşın fatih komutanı edasıyla, esirleri görünce kahkahayla gülererek şöyle söylendi: „Sizler; Yezid'in adil hükümetine karşı ayaklanan güruhun kalıntılarıdır.“

Esirlerin önünde Imam Zeynel Abidin ve Zeynep Ana bulunmuşlardır. Zeynep Ana, zalim İbn Ziyad'ın durumuna bakınca, onun Ehl-i Beyt'in moralini bozmayı amaçladığını hemen fark etmiştir. İbn Ziyad, Zeynep Ana'ya dönerek şöyle hitap etmiş: „Allah'a şükürler olsun ki, Allah sizi rüsva etti ve yalanınızı ortaya çıkardı.“ İbn Ziyad, bu sözü söylemekle Kerbela kahramanı Zeynep Ana'yı susturacağını düşünmüştür. Bu ani ve saldırgan tutum başkasına yapılmış olsaydı, şüphesiz etkili olurdu ancak Zeynep Ana, cesaretle şöyle cevap vermiştir; „Allah'a şükürler olsun ki Peygamberini göndererek bizi aziz ve değerli kılıp bütün kötülüklerden temizledi. Gerçek şudur ki Allah, alçak ve kötü insanları rüsva eder. Ancak fasık ve kötü amel sahipleri yalan söyler, biz de böyle insanlardan değiliz ve böyle insanlar da bizden değildir.“

Zeynep Ana'nın bu peşin cevabını duyan İbni Ziyad, çok rahatsız olup şöyle demiştir; „Gördün mü Allah kardeşine ne yaptı?“

Zeynep Ana buyurmuş: „Biz, Allah'tan iyilik ve güzellikten

başka birşey görmedik. Allah onlara şهادeti takdir etmişti. Onlar da isteyerek alın yazılarına koşarak gittiler. Kıyamet günü Allah onları sizi adaletini icra etmek için aynı yerde toplayacaktır. Kendi yaptığına bak o zaman kıyamet gününde kimin lehine hüküm verileceğini kimin kurtulacağını bileceksin. Ve kurtuluş doğruların olacaktır. Ey Mercane'nın oğlu! Anan yasında ağlasın senin!"

Zeynep Ana bu sözleriyle gururlu, kibirli zalim İbn Ziyad'ı perişan etti. Bu sözler, aslında bütün zalimleri mahkum ediyordu. Çünkü Allah yolunda şehid olmayı iyilik ve güzellik olarak nitelemiştir. Gerçekten de bir insanın, yüce bir dava uğruna şehit olması güzelliğin ve iyiliğin zirvesidir. Ancak Zeynep Ana, konuştuğu zalim idareci gurur ve kibirden vazgeçip hemen pes edecek biri değildi. O delicesine bağırarak şöyle demiştir: „Allah asi Hüseyin'i öldürerek bizim kalbimizi rahatlattı.“

Zeynep Ana, cevaben; „Evet canıma yemin ederim ki, bizim büyüklerimizi öldürdün ailemizi perişan ettin. Dallarımızı kestir, kökümüzü yok etmeyi amaçladın. Eğer bunlarla kalbin rahat olmuşsa çok iyi rahatlık bulmuşsun.“

İbn Ziyad, daha sonra esirleri Muaviye'nin oğlu Yezid'e göndermiştir. Esirler Yezid'in huzuruna getirilmişler.

O gün Yezid'in sarayı zahiri bir görkemliğe sahip edilmiştir. Etraf, renkli perdelerle süslenmiş, bütün sarayı dolduran baharın kokusu, koltuk üzerinde oturmuş dört yüz Beni Ümeyye büyüklerini sarhoş etmiştir.

Emevi büyüklerinden biri diğerinin kulağına eğilerek „yeni haber var mı?“ diye fısıldadı. Nefret verici bir şekilde kahkahayla gülerek şöyle demiştir; „Bana güzel haberler ulaşmıştır. Öyle haberler ki, hatta Hz.Halife de ondan habersizdir.“

Ve o sırada saray hizmetçisinin sesi onun sözlerini bölmüştür. Hizmetçi, giriş kapısının perdesini kenara çekerek yüksek sesle şöyle seslenmiş; „Yaşasın, Müslümanların aziz halifesi! Yaşasın islamın keskin kılıcı! Müşrik ve bozguncuları öldüren halifemiz yaşasın!“ ve peşine Yezid, kucağında Pelid Abukays isimindeki maymunla içeriye girmiştir.

Emevi büyükleri, hep beraber ayağa kalkıp, Yezid'in önünde eğildiler. Yezid, münasip sözcüklerle onlara teşekkür etmek istemiş ancak çok sarhoş olduğu için alçak ve abuk-subuk sözler sarf etti. Başıyla işaret ederek o alçaklara oturmalarını işaret edebilmiştir. Yezid, koltuğun üzerinde oturup kendisi için hazırlanmış yiyeceklere bir göz atmıştır. Altın tabaklar, çeşitli yiyeceklerle doluydu. Yezid, esirleri getirilmeleri için emir vermiştir. Esirlerin yüz renkleri solmuş, çok hüzünlü ve perişan bir haldeydiler. Mecliste hazır bulunanların bir kısmı çok aşağılık insan olmalarına rağmen, utançlarından başlarını aşağı dikmişlerdir.

Kerbela kahramanı Zeynep Ana, utanmaz ve aşağılık Yezid'in cinayetlerine birini daha eklediğini görüyordu. Yezid, Şehidlerin mübarek başlarının üzerine örtülen örtüyü kaldırmalarını emretmişti. Sonra elindeki sopayla Imam Hüseyin'nin mübarek dişlerine vurarak; „Keşke şimdi Bedir'de ölen büyüklerim burada olsaydı da, düşmanlanımızın kılıç ve oklarımızın darbeleriyle nasıl feryad ettiklerini görseydiler“ demiştir. Sevinçle, „ellerine sağlık Yezid“ deseyleler.

Yezid devam edip Imam Hüseyin'e hakaret etmeyi sürdürürken aniden Zeynep Ana'nın gür ve metin sesi sarayı titretmişti.

Zeynep Ana; „Alemlerin rabb-ı olan Allah'a şükürler ve Peygamberlerin sonuncusu olan ceddin Muhammed'e selat ve selam olsun. O kalbi kararmış ve kötü huylu, Allah'ın emirlerini çiğneyen ayetlerini inkar eden kişilere cehennemin yakıcı ateşinden başka nasıpları bulunmaz. Ey Yezid! Zannediyorsun ki bize yeri ve göğü daraltmışsın ve bizi esir ederek şehirlerde dolaştırmakla Allah katında aziz ve saygın olmuşsun? Çok ahmakça bir düşünce içindesin. Bu insanlık dışı hareketin ne sana izzet ve büyüklük kazandırır ne de Allah katında bizim makam, derece ve yakınlığımızı azaltabilir. Yaptığın çirkin amelinden dolayı çok gururlanıyorsun ve zannediyorsun ki bütün mutluluk ve saadeti elde etmiş, bütün dünya senin olmuştur. Biraz kendine gel, cehalet ve sapıklıktan isyan eden nefsinin inadını bırak. Ağır ol... Acaba bu adalet midir ki, senin ailen ve hizmetçilerin perde arkasında olsunlar da, Resulullah'ın kızları esir edilip, erkekleri yanlarında olmadığı halde

şehirlerde dolaştırılarak teşhir edilsin? Ey Yezid! „Bedir’de öldürülen büyüklerim olsaydılar da görseydiler!“ diyorsun ve kendini suçlu saymıyorsun, çok büyük bir günah işlediğini düşünmüyorsun. Bu sözlerini cennet gençlerinin efendisinin mübarek dişlerine sopayla vurarak söylüyorsun! Nasıl vurmayasın ki? Bu pak kanları dökerek yer yüzünün parlak yıldızları olan Abdulmuttalib ailesinin yarasına hançer vurdun.!”

Zeynep Ana, burada biraz sükut etmiş ve şöyle devam etmiştir; „Ey büyük Allah’ım! bizim hakkımızı al. Bize zulümeden, zalimlerden bizim intikamımızı al ve bizim erkeklerimizi öldürerek kanımızı akıtanlara gazabını gönder.“

Zeynep Ana, hiddetli konuşmasıyla Yezid’in üzerine haykırıyor ve kötülüklerini bir bir ortaya koymuştur; „Ey Yezid! Yakında ilahi adalet mahkemesinde yargılanacaksın. Bu cinayetleri işlemeseydim diye arzu edeceksin. Allah’a yemin olsun ki ne yaptıysan kendine yaptın, kendi kendini tırmaladın, kendi bedenine yara vurdun. Ey Yezid! Seni bu makam ve koltuğa oturtarak Müslümanların boynuna bindirdiler. Yakında anlayacaklardır ki, zalimlerin arasından ne kadar kötü bir zalimi seçmişlerdir.

Ey Muaviye’nin oğlu! Yakında göreceksin ki asıl bedbaht, kimsesiz kimdir ve kim kötü bir akibete sahiptir. Ben seni muhatap alacak kadar insan görmüyorum. Şu anda söylediklerim şikayet ve kınamadan ibarettir. Sen elini bizim kanımıza bulaştırıp kahraman erkeklerimizin pak bedenlerini yerde bıraktın. Şimdi bizim esaretimizi ganimet saydınız. Fazla geçmeden bu kötü işi yapanlar bunun bedelini ödeyeceklerdir. Allah, kendi kullarına zulüm ve eziyet etmez. Biz, ona şikayetimizi bildiriyor ve ona sığınıyoruz. Sen de elinden geldiği kadar bizimle düşmanlık yap, hile ve hakkabazlığa başvur. Ancak Allah’a yemin ederim ki, bizim adımızı silemeyeceksin ve bizim vahiy nurumuzu söndüremeyeceksin. Ey Yezid! Bilki senin aklın çok zayıf, görüşlerin ise tutarsızdır. Fazla geçmeden ömrün tamam olacaktır. Etrafındakiler dağılacak ve o zaman Allah’ın meleği, „Allah’ının laneti zalimlerin üzerine olsun.“ diye

seslenecektir. Allah'a hamd ediyorum ki işimizin evvelini saadet ve bağışlanma olarak karar kıldı. Sonumuzu da şahadet ve rahmetle tamamladı. Onun huzurundan şehitlerimize bol sevap ve mükafaat temenni ediyorum. Ümit ediyorum ki bizi onlara layık ve gurur verici temsilciler eylesin. Zira o şefkatli ve bağışlayıcıdır. Allah bize yeter."

Zeynep Ana küçüklüğünden beri birçok felaket, sıkıntı, bela ve imtihanla karşılaşmış ve hepsine de en güzel şekilde sabretmiş ve imtihanlardan yüzünün akıyla çıkmıştır. Hz.Muhammed, Zeynep Ana'nın küçük yaşta gördüğü rüyayı yorumlarken bu felaket ve sıkıntıları kendisine haber vermiştir. Rivayetlerde nakledildiği üzere Hz.Muhammed'in Hakka'a yürümesine yakın bir zamanda bir gün Zeynep Ana gördüğü bir rüyayı Hz.Muhammed'e şöyle anlatmıştır; "Ya Rasulullah, dün gece rüyamda şiddetli bir fırtınanın esip, dünyayı karanlığa boğduğunu gördüm. Ben fırtınanın şiddetiyle sağa sola savruluyordum. Çaresiz büyük bir ağaca tutundum. Ancak fırtına ağacı da kökünden söktü ve ben yere düştüm. Kalkıp yeniden ağacın bir dalına tutundum, ama o dal da kırıldı. Ardından bir başka dalına tutundum, fakat o dal da fırtınanın şiddetiyle kırıldı. Sonra birbirine yapışmış iki dala tutundum. Aniden o dallar da kırıldı ve rüyamdan uyandım!" Zeynep Ana'nın rüyasını dinleyen Hz.Muhammed uzun uzun hüzünlenip kederlenmiş ve daha sonra; "İlk tutunduğun ağaç, senin ceddin'dir ki yakında dünyadan göcecektir. Daha sonra tutunduğu iki dal annen ve babandır ki çok geçmeden onlar da dünyayı terk ederler. Birbirine yapışmış iki dal ise, ağabeylerin Hasan ve Hüseyin'dir ki onların hadiselerinden dolayı dünya kararaacaktır." Buyurmuştur.

=Seyyid Hakkı= Zenan şahsyetler